ISSN 0132-4462.
№ 5 2010
ТРАВЕНЬ

перець

Олег ГУЦОЛ

- Що будемо брати, хлопці?

КУРСОВА РОБОТА

КОНТРОЛЬНА РОБОТА 4 КУРС

ДИПЛОМ

ДИПЛОМ

ДИПЛОМ

ЗАЛІКОВА КНИЖКА

КУРСОВА РОБОТА 5 КУРС

ПИВО BEER

«Перець» на війні

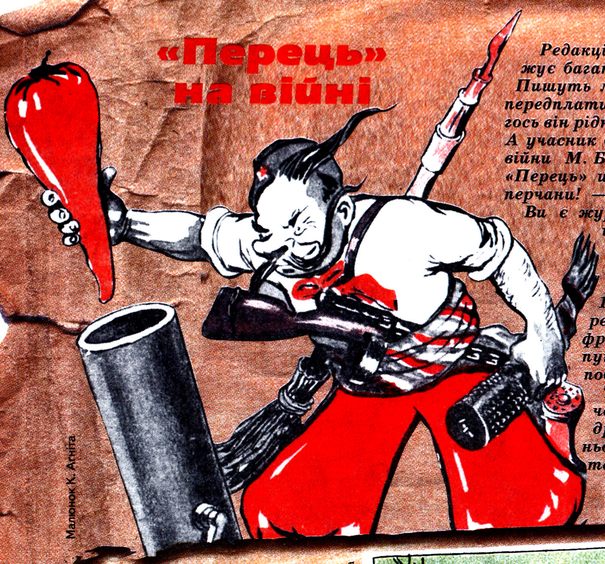

Малюнок К. Агнітa

Редакція завжди одержувала і одержує багато листів від своїх читачів. Пишуть люди різних поколінь. Хтось передплатив журнал недавно, а для когось він рідний вже не одне десятиліття. А учасник бойових дій Другої світової війни М. Барков із м. Харкова пам'ятає «Перець» ще із воєнних літ. «Шановні перчани! — написав він до редакції. — Ви є журнал сатирично-гумористичний, який не тільки піднімає настрій, а і вселяє надію, що Україна жива і буде жити. Я радів, як дитя, коли у березні 1943 року (тоді наш полк перевозили на Південно-Західний фронт) на ст. Бологов в агітпункті побачив «Перець». Наче побачив родича...»

Так, «Перець» під час війни чекали на фронтах і в тилу, як друга, як побратима, як справжнього бійця... Слава і уклін його творцям!

Пропонуємо кілька публікацій із журналів тих років.

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

Малюнок Ю. Гапфа

— Бий, Карпо, переднього, бо втече...

СКОТИНА

Приїхав із фашистської міської управи якийсь панок у село на перепис та й питає у колгоспників:

— Ну, а скотина у вас, мужички, є?

— Та є, пане.

— Яка?

— Та комендант німецький і староста ваш — от і вся наша скотина, пане.

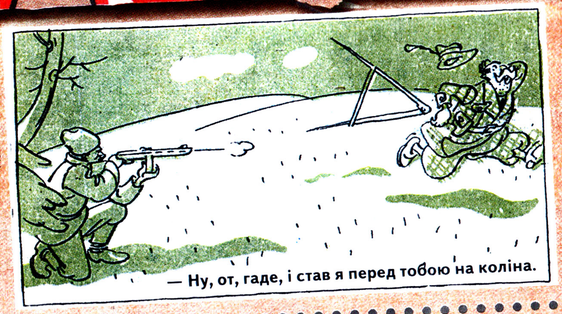

Малюнок В. Литвиненка

— Ну, от, гаде, і став я перед тобою на коліна.

ПОЛКОВНИК МАЄ РАЦІЮ

Німецький генерал, біжучи, кричить на полковника:

— Як ви смієте обганяти старшого вас по чину?

— Прошу вибачити, пане генерале,— відповідає на бігу полковник,— але он бачите, здається в полон мій полк, і я, як його командир, мушу бути разом із своїми солдатами.

Малюнок Б. Марковича

СКРУТНЕ СТАНОВИЩЕ

Партизан: — От задача!.. Не знаю, що мені його з вами робити... Чи спочатку закурить, а потім у полон взяти чи у полон взяти, а потім закурить!..

ПОЛОХЛИВА ВОРОНА

— Кажуть, що німці в Києві прикували до бруку пам'ятник Богдану Хмельницькому.

— Навіщо?

— Бояться, щоб він не пішов у партизани.

Малюнок Б. Фрідкіна.

У НІМЕЦЬКІЙ ШКОЛІ

УЧИТЕЛЬ: — Гітлер обіцяв царствувати тисячу років. Десять уже минуло. Скільки років царствуватиме Гітлер?

— ?!?

перець

ВІД ПЕРЧАНСЬКОГО ІНФОРМБЮРО

САТИРИЧНО-ОПЕРАТИВНЕ ЗВЕДЕННЯ ВІД Н-СЬКОГО ЧИСЛА... ОДНО СЛОВО—ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ТЕ, ЩО НЕОДМІННО ТРАПИТЬСЯ ЯК НЕ СЬОГОДНІ, ТО ЗАВТРА, А МОЖЕ ЩЕ Й ДО ТОГО, ЯК ЦЕ ЗВЕДЕННЯ ВСТИГНУТЬ НАДРУКУВАТИ...

ДОПИТАВСЯ

— Де тут у вас партизани? — питає старший німецької автоколони українського колгоспника.

— А хто його, пане, знає,— відповідає він.— Десь там, мабуть, у лісі...

— А ліс де?

— Як же його пояснити? Ото їдьте собі просто дорогою, а ген за селом буде річка й місток. От, коли ви, значить, підорветесь на цьому містку, то добре, а коли ні, так відразу й попадете у партизанське оточення.

Малюнок Г. Бондаренка

УКРАЇНСЬКА ГОСТИННІСТЬ

— Їж, їж, бодай тебе лиха година з'їла!..

— Вас?..

— Та не нас, а вас!

СТЕПОВА ВЕЧЕРЯ

Зустрілися в засніжених донських степах вовк-сіроманець і фріц-голодранець. Каже вовк:

— Дуже радий познайомитись. Ти, мабуть, голодний, фріце?

— Голодний,— відповів німець.

— Я також,— каже вовк. — А їсти хочеться?

— Хочеться.

— Мені також. Сідай ось, будемо вечеряти.

НЕПОРОЗУМІННЯ

— Фріце, хочеш я тобі щось цікаве скажу?

— Слухаю.

— Ми переможемо!

— Хто це сказав?

— Фюрер.

— А я думав ти, серйозно...

Малюнок В. Литвиненка

— Такою я була, такою й залишуся!

Ех, життя партизанське! Читають ото люди про діла наші, радіють, а, може, й завидують. Мовляв, які молодці. Там обоз забрали, там міст зірвали. Ешелон під укіс, та й сховалися в ліс. І думають, як воно ото легко все їм дається.

Як сказать, люди. Бува і в нас — часом із квасом, порою з водою. Бува, каратели по п'ятах ідуть, вогню викресать не дають. Бува по три дні риски у роті не маєш... Розкажу вам історію з гусями.

Наказав мені командир захопити німецький обоз. Ну, застукав я його в одному селі. Німців не було — одні поліцаї. Нас побачили — здали зброю без бою. Ми ту зброю забрали, їм, за нашим звичаєм, гудзики від штанів пообрізали. А то, було, ти його, стерву, у полон ведеш, а воно навтьоки. А так звиняй! Важко тікати, коли штани в руках треба держати.

Кінчив я ту операцію з гудзиками й повели ми полонених з обозом у ліс. А по дорозі я й згадав. А бодай тебе! Гудзики поодрізав, а взяти не взяв. А воно ж вещ нам дуже потрібна. Нема ж у лісі ні крамниці, ні універмагу. Кажу хлопцям:

— Ви обоза везіть, полонених ведіть, а я повернуся в село.

Пішло зо мною ще хлопців двоє.

Я ті гудзики підібрав, у кишеню сховав, і вже зібрався обоз наздоганяти, коли... Ой, моя мати! Німці! Цілий батальйон!

Дали ми по них залпи і навтьоки. Обоз так, а ми так, щоб сліди заплутати.

Ну, вони за нами в погоню. Скільки нас — німці не знають. Весь батальйон розгортають.

Оточили у невеличкому лісі...

У ліс не йдуть. Залягли й стережуть.

Стережуть день, стережуть два. Ось уже третій проходить. Голод животи нам підводить. Який терен у лісі знайшли — геть обчухрали.

А німецька офіцерня, щоб веселіше було нашої смерті чекати, почала на гусей полювати.

ДИКІ ГУСИ

Під лісом у болоті дичини було пропасть. Щодня з десяток їх перестріляють, на авто сідають — і на ніч до міста. Вранці ті гуси їдять, тільки кості хрустять.

Ми лежимо — не дишемо, що живі і знаку не подаємо. Вранці губи в росу вмочимо,— отак і весь день.

Німці в ліс не йдуть — і від лісу не відходять.

Ті гуси нас з ума ізводять. Не витримали хлопці:

— Дядьку Гордію,— сказав один, — прийшла нам загибель, то давай загинемо зі славою. Підемо на тих мисливців облавою. Офіцерів уб'ємо, гусятини попоїмо, та й помремо.

— Ну що ж,— кажу,— добре.

А сам думаю: як би його так зробити, щоб і гуску дістати, і життя врятувати. І надумав. Розказав я хлопцям свій план, ті й повеселішали. Приповзли ми на самий край лісу. Дивлюсь — стоїть авто. Шофер біля нього щось порається. А пани офіцери розбрелися по кущах, гусей стріляють. Нас троє — і їх так само. Виходить на кожного по одному.

— Ну, скоро, хлопці, поїдем додому. Без пострілу,— учу їх,— ззаду ножем у ребро гада. Та зараз ще не треба чіпати. Дайте гусей їм для нас настріляти.

Лежимо, чекаємо, гусей набитих щитаємо. Настріляли вони їх десятків зо два. Ну, мабуть, вже досить.

— Хлопці! Пішли.

Відправили ми тих мисливців у рай. Шинелі з них познімали, на себе поодягали. У цьому ж і був мій план.

Гусей взяли і до авто пішли.

Шофер бачить — пани офіцери підходять: машину заводить, за руль сідає і нас чекає.

Мої хлопці в машину, а я в кабіну. Німець глянув на мене — злякався. Де офіцер з бородою взявся?

А я до лоба йому наган:

— Вези чесно, гут. Інакше — зараз тобі капут!

Ну ми й поїхали.

З того розгону шофер довіз нас аж до загону.

Ну, там ми з ним розпрощались... Машину зламали, і до своїх почвалали.

Три дні ми гусятину їли, про полювання те гуторили.

А німці ще й зараз лісок бережуть, нас стережуть.

Гордій СМІШКА.

Інформаційне агентство Перця

РОСТУТЬ ТАРИФИ — РОСТУТЬ І БОРГИ

У м. Тернополі до 9 тисяч зросла кількість боржників, які не розрахувалися за воду і водовідведення з комунальним підприємством «Тернопільводоканал». Це сталося після підвищення тарифів на ці послуги. Тепер сума боргу населення перед підприємством становить більше 4,5 мільйона гривень.

ЧЕКАЮТЬ І ФРОНТОВИКИ

На Миколаївщині, за даними Головного управління статистики в області, на квартирній черзі — майже 30 тисяч родин і самотніх людей. Більше шести тисяч із них мають право на першочергове отримання житла. Це і мешканці старих аварійних будинків, і багатодітні сім'ї, і люди, що страждають важкими формами хронічних захворювань, і родини учасників бойових дій, і фронтовики... Минулого ж року з державного фонду поліпшили житлові умови лише 257 сімей. Це лише один відсоток від загальної черги. Отже, у останнього сьогоднішнього черговика така перспектива: одержати житло через 100 років.

НЕУВ'ЯЗКА

Якщо урядовці стверджують, що відвідування кінотеатрів глядачами зменшується через дублювання фільмів українською мовою, то спеціалісти сфери дублювання іноземних фільмів і громадська ініціатива «Кіно-Переклад» заявляють: «Це не так». На організованій ними прес-конференції було наведено такі цифри: за минулий рік касові збори від прокату в Україні зросли на 37 відсотків і становили 420 мільйонів гривень. Надходження від кінотеатрів за чотири місяці 2010 року на 58 відсотків більші, ніж за цей період минулого року.

Вітаємо ювіляра!

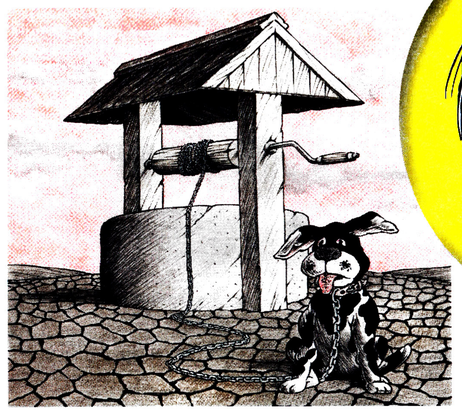

Ім'я Юрія КОСОБУКІНА відоме в усьому світі. І це не красне слівце ювілярові, а — факт. Юрій Артемович має понад 400 нагород міжнародних виставок і конкурсів карикатуристів. Із них — більше 100 перших премій і гран-прі. У 1998 році нагородженій найвищою відзнакою Фонду міжнародних премій — орденом Миколи Чудотворця «За примноження добра на землі».

Із другим 30-літтям тебе, друже! Нехай здоровиться! А твій талант і надалі примножує добро!

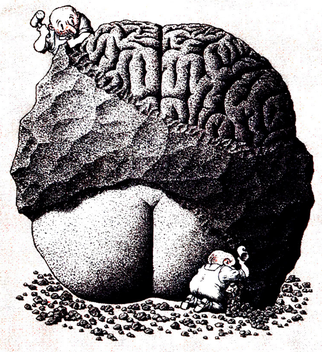

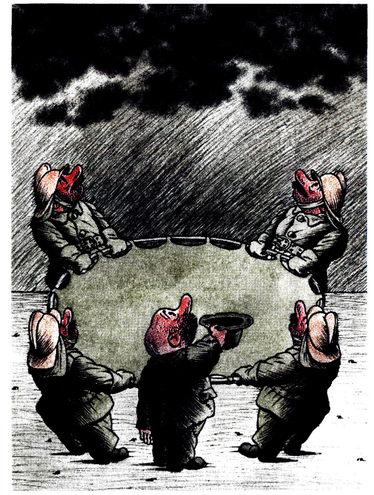

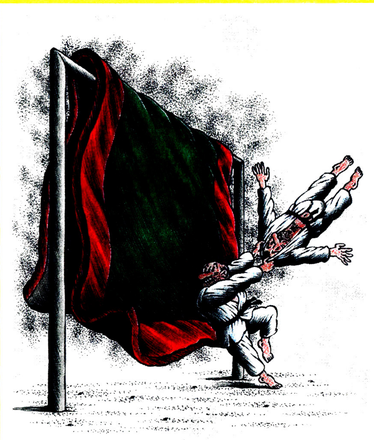

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Оце ви вже посіяли (у кого, звичайно, є город) огірочки, посадили капусту, помідори, перець... Травневі дощі рясно скропили ваші грядки. Хай росте і врожайться! А нам хотілося б, щоб до перців усіх сортів додавався і наш **«ПЕРЕЦЬ»**, *щоб він завжди, будь-якої пори року, був у вашій родині. Тому-то усім, хто передплатив наш журнал лише на перше півріччя, нагадуємо: не забудьте продовжити передплату і на наступні 6 місяців! Хоча усі зараз переживають часи фінансової кризи, ми зробили все, щоб передплатна ціна була прийнятною. Вона не змінилась і становить:*

на 6 місяців — 20 грн. 82 коп.
на 3 місяці — 10 грн. 41 коп.
Індекс — 74393.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»!

Валерій ЧМИРЬОВ

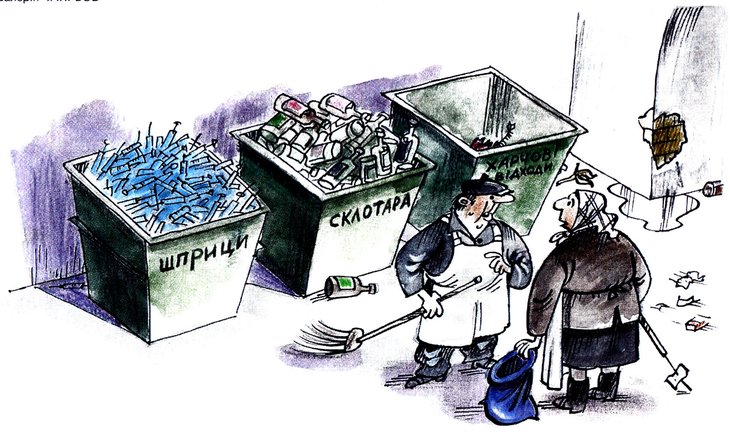

— Довелося додатково поставити бачок ще й для шприців.

Бажання та можливість

Байка-жарт

Запишалося Бажання до Можливості:
— Ой, любов моя, твоєї прагну милості;
Ой, без тебе моя мрія — неможлива,
Пропадає моя доля нещаслива, —

Вбік Можливість одступила і сказала:
— Вибач, інше я Бажання покохала:
Воно ліношів не знає і примхливості.
Пошукай собі десь іншої Можливості —
От і знайдеш. Тільки треба постаратися
Та з пустими Забаганками не знатися. —

А Бажання до поради не прислухалось,
Тільки ойкало та охало, та чухалось.
Тож воно отак самотнє й досі ходить,
Про любов нещасну ту пісні заводить.

Олександр НІКІТІН.

м. Миколаїв.

СКАЗАВ

На день народження мама дарує маленькому синочкові іграшку.

– Ромчику, що треба сказати? – запитує вона. – Що я кажу татусеві, коли він приносить додому зарплату?

– І це все?

ПОКАЖІТЬ

Мати з батьком повернулися з пологового будинку.

– Михайлику, хочеш подивитися на братика, котрого нам приніс лелека?

Михайлик:

– Подумаєш, братик! Ви мені краще лелеку покажіть.

ЦУКЕРКА

– Мамо, я наступив тітонці на ногу і вибачився. А вона мені дала цукерку.

– І ти подякував?

– Ні, я наступив їй на другу ногу.

ГРОШІ

Студент збирається на побачення. Поншпорив по своїх кишенях, а потім і каже:

– Мамо, дай грошей!

– Ні, не дам...

– Ти внуків захотіла, чи що?

– Зараз, синочку, зараз... Ось тобі грошики.

Надіслав
Станіслав ЛАГУНЕЦЬ.
м. Хмельницький.

Володимир АДАМОВИЧ

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Посилити боротьбу з хабарництвом? Так, так... Саме цим я зараз і займаюся!

Здоровимо

письменника-гумориста, лауреата літературної премії імені Остапа Вишні

Юрія БЕРЕЗУ із 55-літтям!

Дружній шарж Олексія Кохана

ХВОРОБА

У маршрутному таксі
Пасажири змовкли всі.
Лиш кричить один піжон
У мобільний телефон:
— Це, короче, ну, блін, ліпа,
Понімаєш, ну, блін, тіпа!..
А йому жартун котрийсь:
— Ти до лікаря звернись.
Якщо тіпає, юначе,
Лихоманка в тебе, значить!

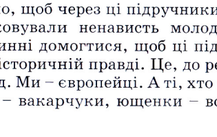

СПІВЧУТЛИВА БАБЦЯ

До газетного кіоска
Бабця підійшла.
Притулила лоба в зморшках
До віконця-скла.

Роздивляється... Знать, хоче
Бачить продавця...
Та наштовхуються очі
Враз на папірця.

На якому з жирних літер
Напис «ОТОШЛА»...
Бабця знітилась, тремтіти,
Бідна, почала...

Од віконця відступилась,
А тоді здаля
На кіоск перехрестилась:
— Пухом їй земля...

Міні-байки

ВІДОМИЙ ТРЮК

Життя заможне й сите обіця
Вовкам голодним злякана Вівця...

ЗАЯВА ВУЖІВ

Небезпечна в Лісограді
Склалась обстановка:
Їжачисько, що при владі,
Хоче з'їсти Вовка!

ЖАБА-ПОЛІТИК

Силу волі Жаба проявила:
На сніданок Бусла запросила...

ЗНАЙОМИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

Скільки б ти не сипав
Борошна у Сито,
Не почуєш, друже,
Що йому вже сито.

БЛАГОДІЙНИК

У народу вкрав мільярд
І купив йому більярд.

ПОГОВОРИЛИ...

ГУМОРЕСКА

Майже всю зиму проскніли Максим із Петром у заметених снігом обійстях. А оце здибались на вулиці. У кожного набрався повен міх усіляких думок — є про що поговорити.

— М-да,— зітхнув Максим.

— Умгу,— підтримав його Петро.

— Якби ж...

— Атож...

— Авжеж...

— Ехе-хе...

— Щось таке в світі коїться.

— Все перевернулося догори дном.

— Хто в ліс, а хто по дрова.

— Одні говорять одне, а другі — інше.

— Аж голова макітриться.

— Я ж казав...

— Та й я казав...

— А воно, бач...

— Хто ж думав...

— От тобі й політика...

— Політика тут ні до чого...

В усьому винна демагогія...

— Скажеш таке...

— Розпустили язики... А воно ж не так просто.

— Бо політика така.

— Демагогія — ось де корінь зла.

— Політика...

— Демагогія...

— А я кажу: політика!

— Що з тобою, темнотою, говорити!

— Од темноти чую!

На цім Максим із Петром і розійшлися.

А тепер сушать голови: про що ж вони говорили і чого посварилися?

Василь КОСТЮК.
м. Київ.

Олексій КОХАН

ХАЙ БИ СПРОБУВАВ

Леонід Кучма, екс-президент України:

– Щодо авіабудування, то ми маємо один із найпотужніших комплексів. Я хочу, щоб він в Україні залишався.

Від чергового:

– Ех, Леоніде Даниловичу! Раніше треба було думати! Якби ж то ви свого часу віддали, були, наше авіабудування якомусь рідному олігархові, то хай би тепер Путін чи хтось інший спробував у нього відібрати.

ІЗ ШИРОКО РОЗПЛЮЩЕНИМИ ОЧИМА

Володимир Литвин, глава парламенту:

– Я прошу народних депутатів не так широко розгортати газети в сесійному залі, щоб народ бачив, як ми сильно проявляємо турботу про його проблеми.

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ

Від чергового:

– Володимире Михайловичу, та хай розгортають, хай читають! Може, хоч із газет довідаються, як народ живе.

КРОК ДО ЄВРОПИ

Сергій Марков, депутат Держдуми (про історію України):

– Ми не дозволимо, щоб через ці підручники на нас, росіян, націковували ненависть молодого покоління. Ми повинні домогтися, щоб ці підручники відповідали історичній правді. Це, до речі, європейський підхід. Ми – європейці. А ті, хто писав ці підручники, – вакарчуки, ющенки – вони антиєвропейці.

Від чергового:

– Ми теж за історичну правду. Щоб ніхто не домагався, щоб ці підручники «націковували ненависть молодого покоління» на українців і виховували любов до отаких-от «європейців».

Чергував по рубриці
Віталій СУДДЯ.

Андрій САЄНКО

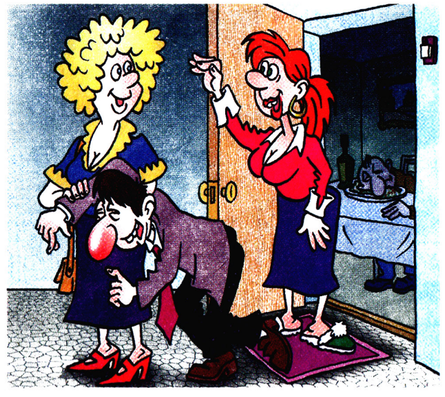

— Не переживай, люба. Я випив не на менше, ніж нам подарунок для неї обійшовся.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ТРУПА ДЕПУТАТІВ.

ГОЛЕВИЯВЛЕННЯ НАРОДУ.

БАГАТОЗЛОДІЙНА АКЦІЯ.

ЖАХОВА ПАРТІЯ.

СТАРІ ПАРТОГРАТИ.

ЕКОКОМІЧНИЙ ПРОРИВ.

ДІРКИ СЦЕНИ.

ІСТЕРИЧНА ПОДІЯ.

Олександр ШЕРШНЬОВ.
смт Михайлівка Запорізької обл.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

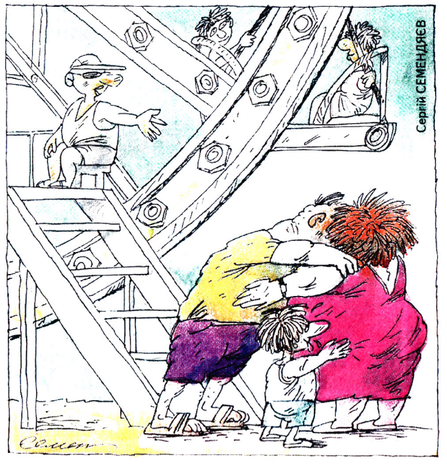

Анатолій ВАСИЛЕНКО

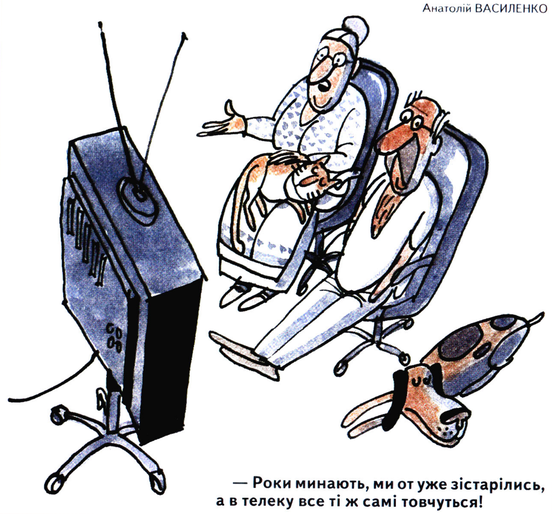

— Роки минають, ми от уже зістарілись, а в телеку все ті ж самі товчуться!

Анатолій ГАЙНО

— Яка розумна дитина! Англійську самостійно вивчає!..

Вінегрет із перцем

Володимир СОЛОМАШЕНКО

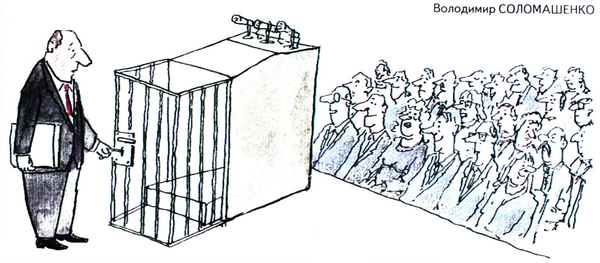

Іван САВЛЮК

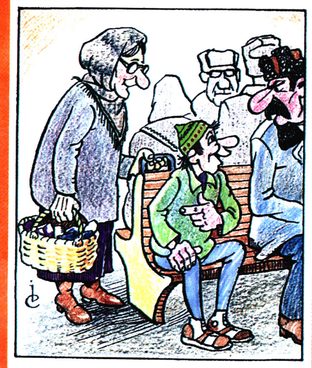

— Хлопче, і тобі не соромно сидіти, коли поруч старенька стоїть?!
— Та це моя бабуся!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЗАСТІЛЛЯ

— Що таке справжнє застілля?

— Це коли ящик пива, ящик горілки, палка ковбаси і собака.

— А собака для чого?

— Ну хтось же повинен з'їсти ковбасу.

СИРОТИНЕЦЬ

Новий українець стоїть біля новенького шикарного особняка і пудовими кулаками розтирає сльози по щоках. Під'їжджає на «Мерседесі» братан:

— Чого ревеш? Що, знову податківці удавку накинули?

— Ні-і-і... Ось сирітський будинок побудував... Завтра презентація...

— Ну, так сирітський же... Благодійність престижу корисна, чого побиватися?

— Так то воно так, та як же я в такому домищі житиму, сирі-і-і-тка!

Почула і записала Ольга КУРАВЛИХА.
смт Ставище на Київщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вони дізналися, що у їхній казан прокурор потрапив. Швидше, бо ще удруге Богу душу віддасть!

Валерій ЧМИРЬОВ

— Я не винна! Він сам раптом з'явився на тротуарі перед машиною.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ШВИДШЕ

Заходить чоловік у магазин і питає продавця:

— У вас цвяхи є?

— Десь були... Десь були... — роздумуючи, відповідає той.

— А можна пошвидше?!

— Десьбулидесьбулидесьбули...

ЧОЛОВІКИ

— Чоловіки — як книги.

— Так. Бувають цікаві, бувають нудні, а ще, буває, у них гроші заховані.

НА РИБОЛОВЛІ

На березі річки уже кілька годин сидять Микола і Петро. Не клює.

— В риболовлі головне — терпіння! — заспокоює друга Микола.

Петро не витримує і аж хрипить:

— Із самісінького ранку терпимо! Більше не можу! Давай штопор!

Почув і записав Володимир СЕРБИН.
м. Нікополь на Дніпропетровщині.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

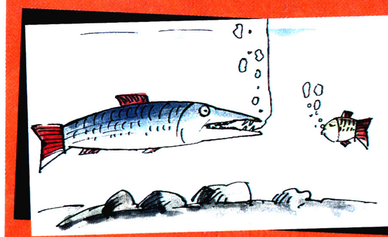

— Спіймалася?
— Ні, зуба вириваю.

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

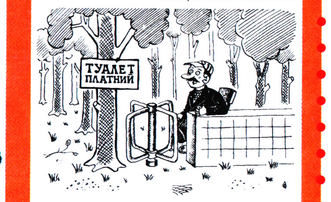

Анатолій ГАЙНО

— Значить, розпиваємо у парку?!
— Та що ви! У шахи граємо...

Євген РОМАНЕНКО

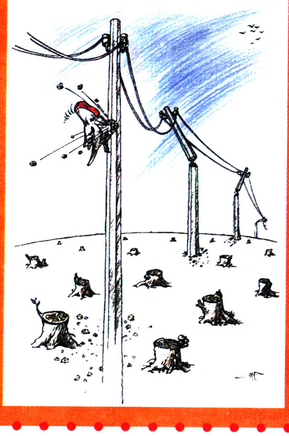

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

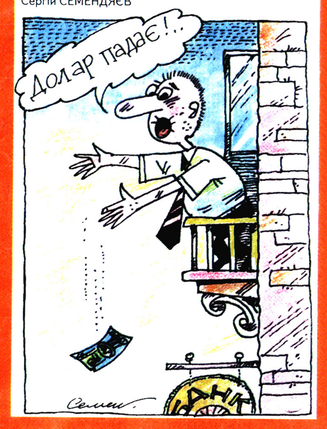

Валерій МОГИЛЬНИЙ

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПТАШКА

— Чоловік казав, що я їм, як пташка...

— Як це?

— Половину своєї ваги в день...

РОЗМРІЯЛАСЯ

У тролейбусі до сумної молодиці звертається чоловік:

— До депа?

Вона аж стрепенулася — француз! Нарешті пощастило! Вона зустріла справжнього француза! І він до неї заговорив першим. Мабуть, сподобалася! Тепер кінець сірим будням! Шампанське і танго біля Ейфелевої вежі, білий морський пісочок... Ну і, зрозуміло, «Шанель»! Але... Але треба щось відповісти!

— Пардон, мсьє! Кес ке се?

Чоловік витрішився на неї:

— Автобус, питаю, до депа йде?!

Почув і записав Остап МИХАЙЛОВИЧ.
м. Київ.

ЗУБНА ПОЛІТИКА

ГУМОРЕСКА

За будь-якої влади людина хоче мати здорові зуби. Герасимов за своїми ретельно слідкував і двічі на рік ходив до стоматологічної клініки на обстеження. Цього разу його направили до лікаря Коновалова.

В кабінеті Герасимова зустрів здоровенний двохметровий чолов'яга. Він, ласкаво посміхаючись, всадовив клієнта в крісло і прогуготів:

– Відкрийте ротик. Ось так. Гарні зубки. Закрийте ротик. До речі, за кого ви голосували: за правих чи за лівих?

– За правих,– чесно признався Герасимов.

– А ну розкрий рота! Ширше! Ще ширше! Так, помилився я – карієс у тебе. Треба терміново лікувати, – Коновалов увімкнув бормашину і уточнив:

– А за «Зелених» чи «Голубих»?

– За «Зелених».

– Ого-го-го! Та у тебе тут справжнісіньке дупло! Розкрий пащеку ширше!

Стоматолог увімкнув бормашину, дістав електродрель із товстим свердлом і продовжив допит:

– Тільки цього разу чи і на попередніх виборах?

– Я за них завжди голосую...

– Геть кепські справи! – зітхнув Коновалов. – Якщо негайно не видалити нижню щелепу, то можна очікувати на гангрену. А що ти робив із такими зубами у серпні дев'яносто першого?

– У Криму відпочивав.

– А взимку дві тисячі четвертого?

– У відпустці був...

– Ось що,– прошипів стоматолог,– посидь тут трохи, а я за мотузкою сходжу. Тебе треба прив'язати: наркоз твоєму організмові протипоказаний, а дробити щелепу – робота складна! Сиди і чекай!

Коли Коновалов вернувся в кабінет, про присутність Герасимова нагадувало лише відчинене вікно. Хоча це був і не перший поверх. В кріслі замість нього сидів старезний дідок і трясся чи то від страху, чи від старості.

– Ех, жаль! – Коновалов відклав у бік мотузку і прокричав старому у вухо:

– Діду! У громадянську за кого воювали: за білих чи червоних?..

Юрій ЛИХОЛЄТОВ.

Віншуємо ювіляра!

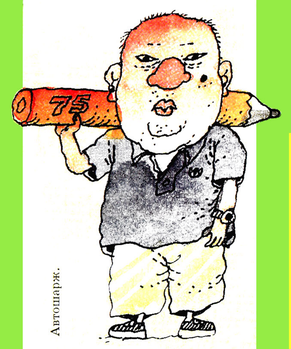

Радна САХАЛТУЄВ — перчанин уже сорок років. За цей час він намалював стільки карикатур, що й не перелічити. Мільйони усмішок подарував Радна Пилипович нашим читачам. За що вони його люблять і шанують. Так, як і за прекрасні мультфільми «Пригоди капітана Врунгеля», «Лікар Айболить», «Острів скарбів» і т. д., художником-постановником яких він був. А також за безліч прекрасно ілюстрованих книг.

15 травня Радна Пилипович відсвяткував своє 75-річчя. У Будинку художника відкрилася виставка його робіт, на якій представлені і карикатури з «Перця» різних років.

Здоровимо нашого незрадливого друга, народного художника України Радну Пилиповича Сахалтуєва з ювілеєм і сподіваємося, що читачі «Перця» ще багато років із радістю зустрічатимуть на сторінках журналу малюнки Майстра світового класу.

— Дорогенька! Ніяк не можу вилетіти. Туман над полем густішає, погода зовсім не льотна...

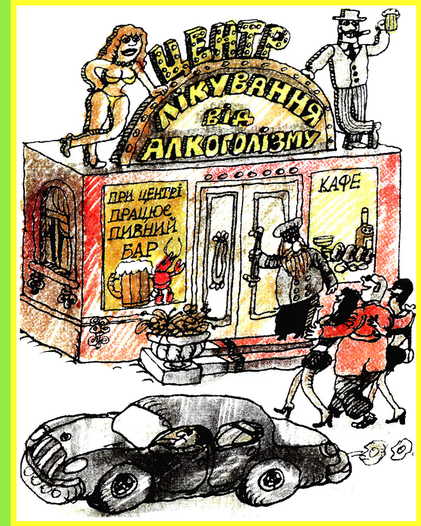

— Розбивши свою машину, ви зробили великий внесок у безпеку руху!

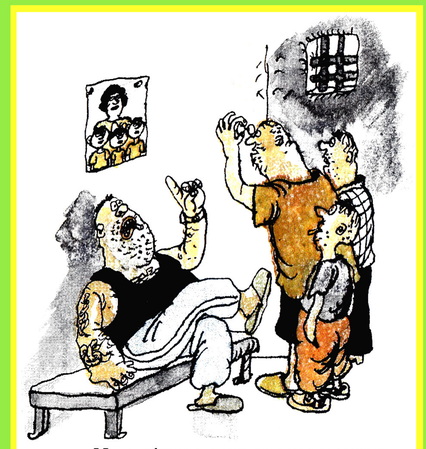

— Ми з жінкою домовилися: я сиджу тут, а вона — з дітьми.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

«...Ми вирішили передплатити журнал «Перець» на півроку,— пише до редакції Олена Дмитрівна ЗОЗУЛЯ із с. Подібна Маньківського району Черкаської області. — Подумали, якщо буде цікаво і смішно, то продовжуватимемо передплачувати. Можемо вас порадувати — журнал сподобався. Особливо малюнки Анатолія Василенка, Валерія Сингаївського, Миколи Капусти, Валерія Могильного... Вибачайте, усіх авторів і творів не назву... Бо все сподобалося. А ще висилаю вам текст до малюнка В. Сингаївського («Перець» № 3): «Добре бути вченим магістром — «працюєш» головою, а не руками». Дякуємо за журнал!»

І ми дякуємо Олені Дмитрівні за добре слово. А ще хочемо поздоровити її із перемогою. Журі визнало її підпис до малюнка одним із кращих. (Малюнок був такий: мулярі кладуть цеглу, а магістр підносить розчин на магістерській шапочці-конфедератці).

Серед переможців ще: **Володимир Іванович БОЙКО з м. Одеси — *«Захист диплома»*** та **Гарій Миколайович МАКАРЕНКО з м. Житомира — *«Закладка фундаменту університету»***. Усі вони одержать книгу «Український анекдот».

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА.

На переможців чекають призи!

КИМ ПРАЦЮЄ...

Бабусенька показує
На тітоньку метку:
— Онученьку, а хто вона
У вашім дитсадку? —
Поважно той одказує
Так, наче все він зна:
— Марією Петрівною
Працює в нас вона.

Віктор САДИЛЕНКО.

РЕБУС

Про хвальків-балакунів часто говорять: «Намолов сім міхів гречаної вовни і всі неповні». Розшифрувавши ребус, ви прочитаєте ще одне українське прислів'я про подібних «героїв», які, мабуть, трапляються і серед ваших знайомих.

Склав
Остап МИХАЙЛОВИЧ.

Жменька смішинок

МОЖЛИВО

— Діти, нумо познайомимось. Розкажіть, хто в кого в родині найстарший?
— У мене бабуся.
— А в нас дідусь.
— А в нас пра-пра-пра-прабабуся.
— Але ж це неможливо!
— Мо-мо-мо-можливо!

СВЯТО

П'ятирічний Святослав на свій день народження запитує маму:
— Мамцю, сьогодні моє свято?
— Так, синочку!
— То чому на балконі нема прапора, якщо свято? — невдоволено каже хлопчик.

НОВА НАЗВА

Христина за сніданком погано їла запіканку.
Мати не витримала:
— Яка ж ти вередлива! Нічого в тебе не запхаєш!
За кілька днів знову була запіканка, і Христинка попередила:
— Не буду їсти запиханку!

ЗУБ

Максимко вранці вирвав молочного зуба. Радісно показує сестричці.
Вона похмуро дивиться і каже:
— Йому аби зуби не чистити.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

СОНЦЕ І МІСЯЦЬ

Албанська казка

Одного разу король світла Сонце запросив Місяця до себе на гостину. Довго Місяць думав, що подарувати Сонцю, і таки надумав: узяв кілька найяскравіших зірок, поклав на золоту таріль та й пішов із нею до Сонця.

Король світла дуже зрадів такому подарункові.

Побалакали вони, випили, поїли. І Місяць повернувся додому.

Згодом Місяць запросив Сонце до себе.

Довго думав король світла, що подарувати Місяцеві. А тоді погукав найкращого кравця та й каже:

— Я збираюся до Місяця у гості. Хочу зробити йому гарний подарунок, тож вирішив пошити йому кожушок із хмаринок.

— Не зроблю я цього, королю світла! І ніхто цього не зробить. Місяць щодня міняється. Сьогодні він круглий, мов куля, далі починає худнути з одного боку, а за два тижні й зовсім тоненький стає! Ще й вигинається, мов серп. То як же на нього шити? Хоч би що пошив, усе буде не до ладу.

Засмутився король світла. Та що ж вдієш? Довелося йти до Місяця з порожніми руками.

Почастував Місяць гостя смачними наїдками та напоями. А коли король світла почав збиратися додому, Місяць, побачивши, що у нього немає подарунків, дуже засмутився.

Король світла помітив це та й каже:

— Не засмучуйся, Місяцю, й не ображайся на мене. Я довго думав, що тобі подарувати. І вирішив, що найкращий подарунок — це кожушок із хмаринок. Але кравець відмовився виконувати цю роботу, сказавши, що на тебе важко шити. Ти ж бо щодня міняєшся — то худнеш, то гладшаєш? От і довелося мені йти до тебе з порожніми руками. Але я не хочу тебе ображати, тому дозволяю тобі шити з мого проміння все, що завгодно!

Попрощався король світла й пішов собі.

Але Місяць образився на Сонце і відтоді не хоче з ним зустрічатися. Тож як тільки Місяць побачить Сонце, то відразу ж обходить його стороною...

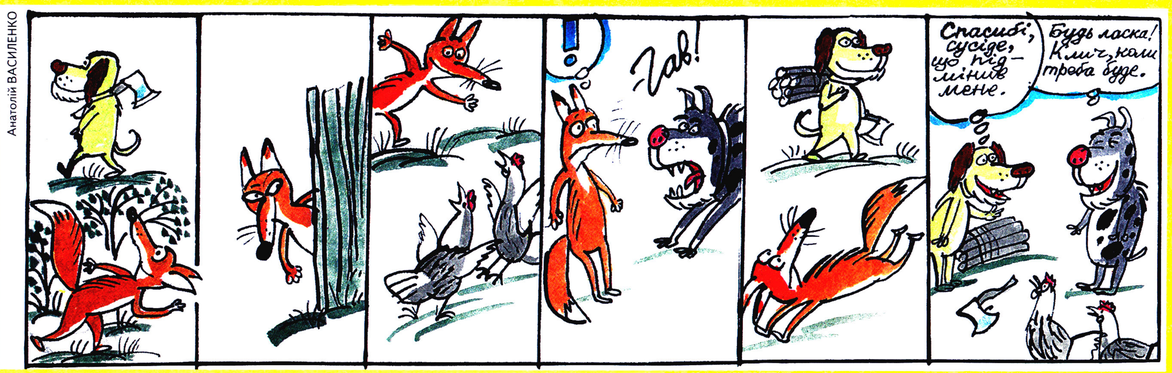

Дебют у «Перці»

Нехай щастить!

Світозар БІГДАЙ почав складати вірші тоді, коли ще й писати не вмів. Зараз він уже навчається у третьому класі. Серед його віршів чимало й таких, що викликають щиру усмішку. Може, росте у нас ще один поет-гуморист? Та ким би не став Світозар, гумор йому в житті знадобиться. Нехай щастить!

Михайло ПРУДНИК.

СВІТЛЯЧОК

Сів на небо світлячок
Повернувся на бочок,
Засвітився зіркою
Над нашою гіркою.

РАНКОМ

Ранком у хаті,
Де люди багаті:
Картопля вариться,
Баба свариться,
Мама дрімає,
Світан співає,
Киця нявкає,
Жучка гавкає,
Кури на городі,
Тато на роботі.

ЩО У КОГО СМАЧНЕНЬКЕ

У бабусі Ніни —
Смачні апельсини.
У баби Федори —
Смачні помідори.
А у баби Секлети —
Солоні котлети.
А у баби Ніли —
Пиріжки згоріли.

Світозар БІГДАЙ,
учень 3-Б класу
Київської гімназії
східних мов № 1.

ІРОНІЗМИ

- Інколи люди перестають називати речі своїми іменами тільки тому, що не знають цих імен.
- Майстри заварювати кашу, як правило, обідають у ресторанах.

м. Карлівка на Полтавщині.

Володимир СЛЄПЦОВ.

— Медицина безсила?.. Значить, тільки армія може зробити із тебе повноцінну людину.

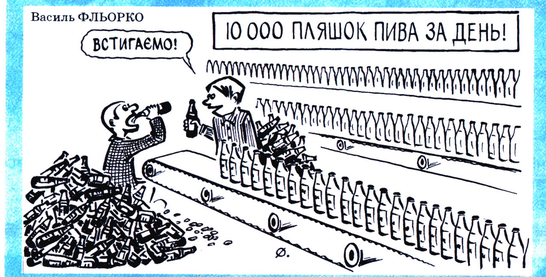

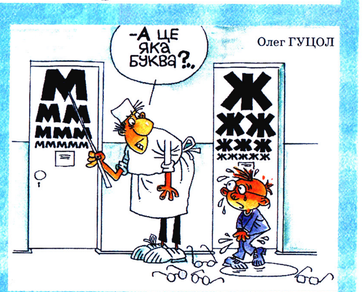

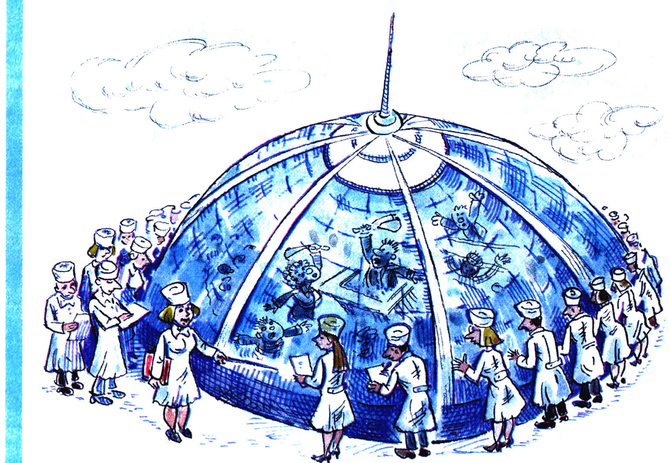

— А цю палату ми називаємо Верховною.

Страшніше перо не в гусака..

«Моя Катерина посіяла гурки. Гарні огірочки зійшли. А Микитині гуси забігли на город і все зіжерли. Я ніжно сказав, щоб вони подавилися. А від чого вони увечері подохли, не знаю. Мабуть, случайно. І дуже може буть».

«Я інспектору вже усно об'яснив, що мене знудило не від горілки, а від політики. Возможно він не дивиться телевізора?..»

«Мене оштрафували за те, що я торгувала букетами конвалій. Нащо мені такі ландиші?»

(Із пояснень).

«Я ослаб, бо цілий тиждень лив дощ. Нільзя нічого було робити, тільки пити горілку. Прошу синоптиків більше такі затяжні дощі не устраівать».

«Учні святкували випускний вечір, а їхні батьки по цьому поводу випускали пару, поки вона не кончилася і не зійшло сонце».

(Із листів до редакції).

Надіслала Валентина БОГУСЛАВЕЦЬ.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Нарозказував міх, торбу і три оберемки.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 4

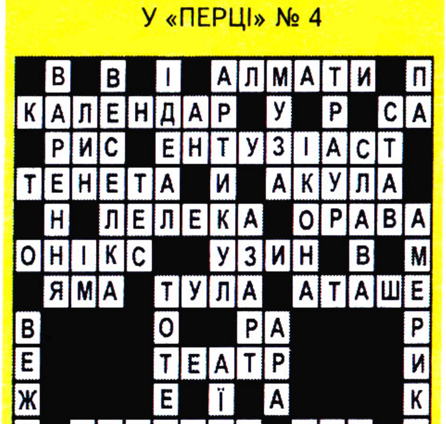

Іноземний гумор

І ТО ЙОМУ ТРЕБА?..

У Нью-Орлеані в автобусі негр читає єврейську газету. Єврей ззаду легенько поплескує його по плечу:

— І невже вам мало того, що ви — негр?

— Ваші квитки, будь ласка!

ШАНТАЖ

Із міста Единбурга, столиці Шотландії, редакторові лондонської газети надійшов лист із погрозою: «Джентльмени! Якщо ви не перестанете друкувати анекдоти про скупих шотландців, то я перестану брати вашу газету в сусіда».

— Дуже дякую! Скільки панові з мене належить?

БО ТОДІ...

— Якби мені гроші Рокфеллера і твоя зовнішність, то, вважай, я мав би усе.

— А чому саме моя зовнішність?

— Бо при таких грошах мені було б однаковісінько, який я з вигляду.

Хосе ДЕЛГАДО
Іспанія

ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ

Луїсові зробили операцію на серці, але оклигав він швидко.

При черговому огляді Луїсів лікар сказав, що серце в того — як у двадцятилітнього молодика.

Луїс прийшов додому щасливий, і одразу ж кинувся палко цілувати дружину.

— Любий,— знічено відхилилася вона,— наскільки мені відомо, людям із хворим серцем секс протипоказаний.

— Лікар сказав, що у мене серце, як у двадцятирічного хлопця, люба.

— Ти певен, що це так? — засумнівалася дружина. — А він, бува, не якийсь там шарлатан? Чи, може, то ти сам таке вигадуєш, бо дуже тягне до любощів.

— Із усього, що ти оце сказала, правдиве тільки одне: мене дуже тягне до тебе, люба!

— Не знаю, не знаю, любий... Мені це здається просто неймовірним: тут ось операція на серці, і — гоп! — секс!..

— Повірю тільки тоді, коли твій лікар напише мені, що це можливе, і підпишеться! Інакше не наважуся...

Луїс скочив у авто і подався прямо до кардіохірургії. Виклав своєму лікареві проблему; той розсміявся, узяв ручку і написав кілька рядочків. А по тому спитав:

— Кому це адресувати, Луїсе?

— Ні, не конкретизуйте імені, лікарю. Напишіть лише: «Для користування за призначенням».

Переклад із іспанської.

КОРОТКО І ЯСНО

Замітка у провінційній англійській газеті: «Того дня полювати зайців сер Гартні пішов із гуртом своїх приятелів. По собі він залишив скорботну дружину, трьох синів та багато зайців».

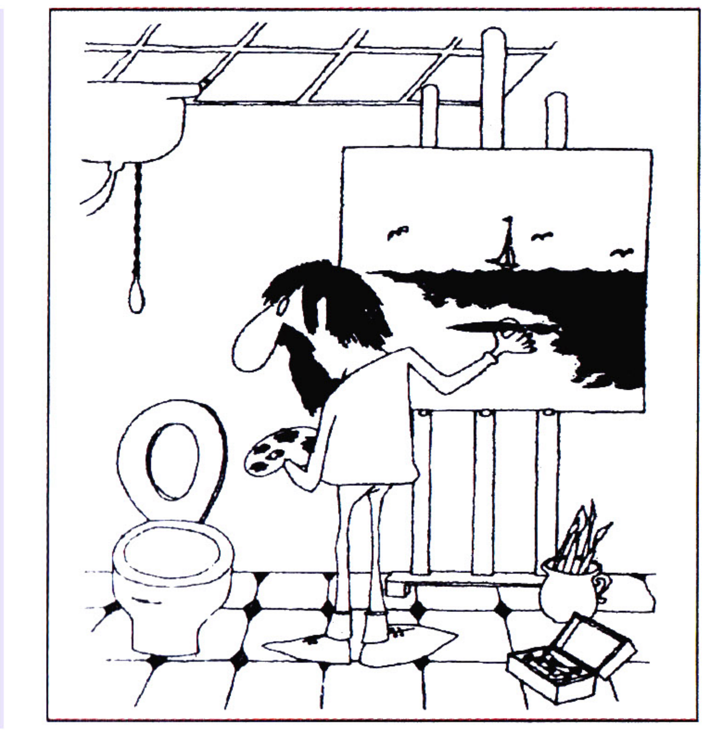

СІМЕЙНЕ?..

Двоє заходять у готель, і чоловік каже адміністраторові:

— Нам номер із ванною і джакузі. Для мене і моєї дружини.

— На жаль, сер, єдиний вільний у нас номер — без джакузі.

— Візьмемо, люба? — звертається чоловік до жінки.

— Як скажете, пане директоре.

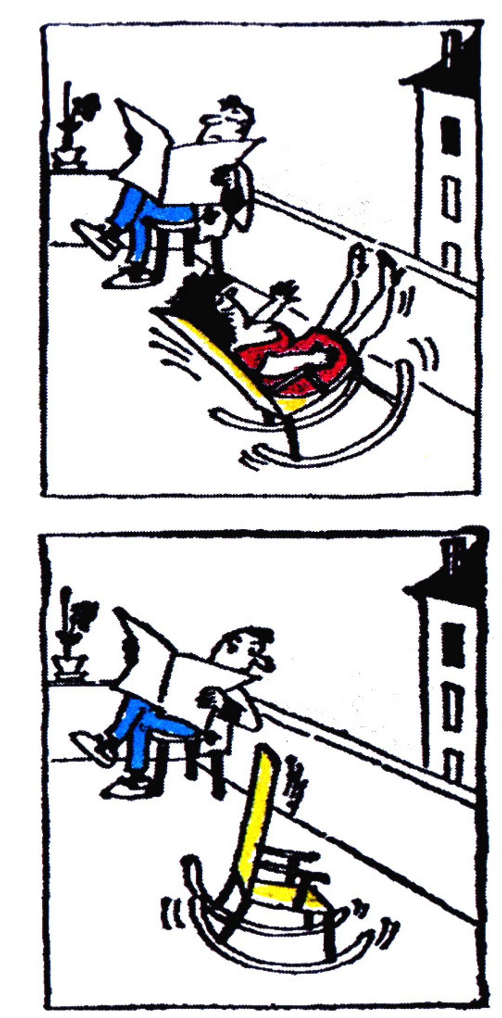

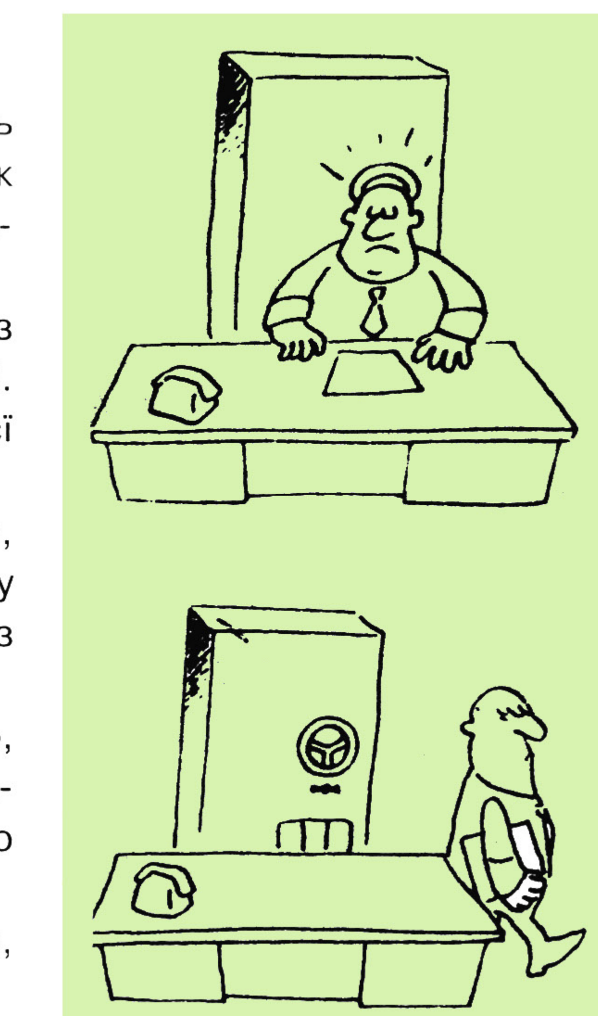

КРОСВОРД

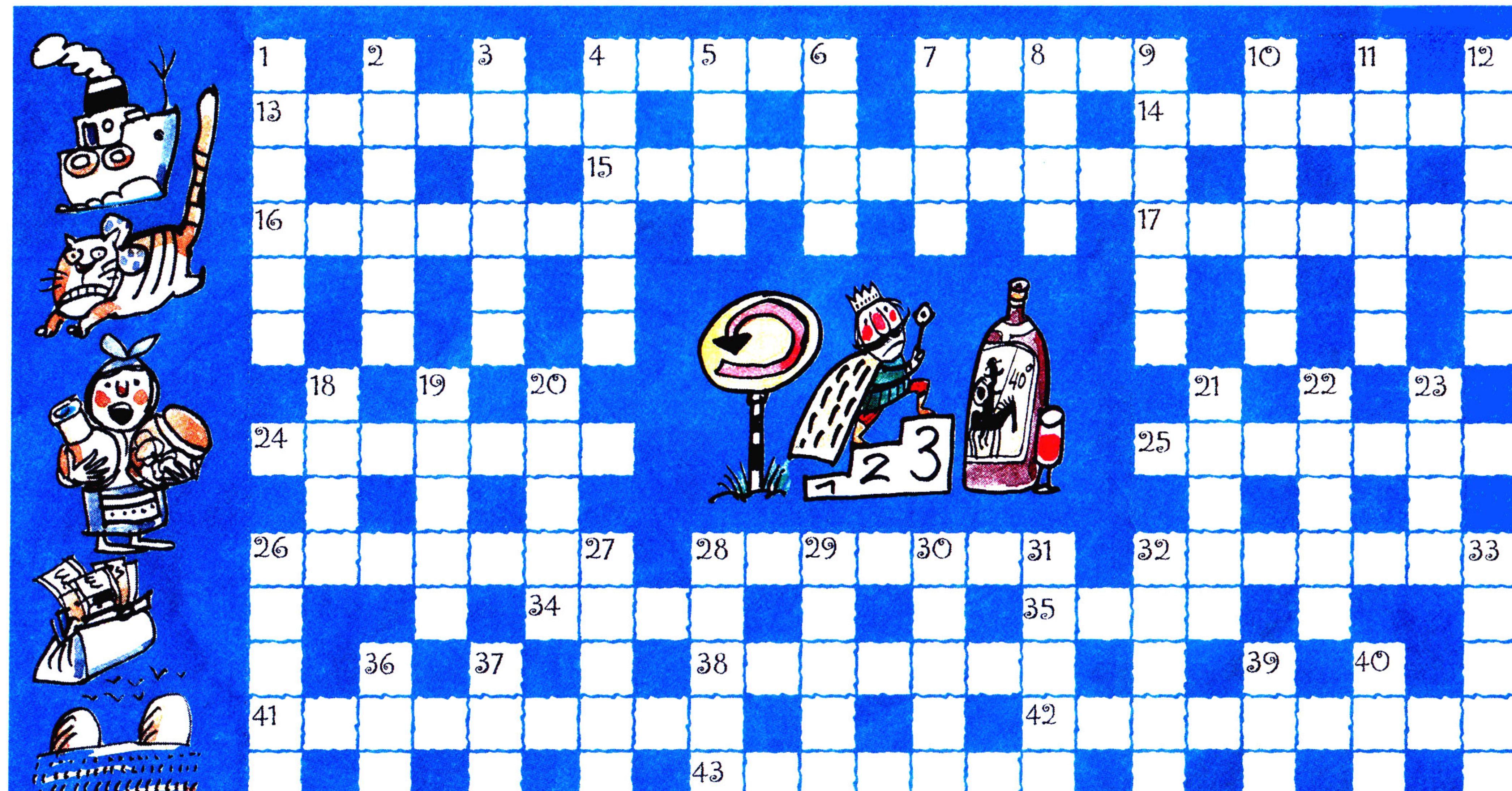

Склала Т. ДОБРОВОЛЬСЬКА.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4. Невелике самохідне судно. 7. «Колобок», «Івасик-Телесик» чи «Снігова королева». 13. Місто на Сумщині. 14. Зміна напряму. 15. Галузь рослинництва. 16. Побратими Олекси Довбуша. 17. Наявні гроші. 24. Чоловічий одяг стародавніх греків. 25. Дикий родич кішки. 26. Курорт на Закарпатті. 28. Трикутник під дахом на фасаді будинку. 32. Річка з найвідомішим водоспадом. 34. Щипковий музичний інструмент. 35. «Зеленеє жито, ще й ..., тут зібрався рід наш увесь». 38. Сорочинський... 41. Сотник війська у Древньому Римі. 42. Найвищий титул монарха. 43. Сорт іспанського фруктового вина.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Казка Шарля Перро «Синя ...». 2. Викошене поле. 3. Біле вино із ромом. 4. Хіт Софії Ротару «Одна ...». 5. Ліва притока Дунаю. 6. Феєрична вистава з окремих сцен і номерів. 7. Пряність. 8. Чоловік доньки. 9. Найвіддаленіша від Землі точка орбіти Місяця. 10. Назва Львівської кондитерської фабрики. 11. Українські гроші. 12. Припинення роботи для задовільнення вимог трудящих. 18. Східна страва з рису. 19. Рослина-паразит на деревах. 20. Чорна ... — отруйний павук. 21. Вид спорту. 22. Холодна зброя. 23. Німецьке місто. 26. «Поки ... зійде, роса очі виїсть». 27. Установа, де зберігають старі документальні матеріали. 28. Вид кераміки. 29. Облуда, ошуканство. 30. Розправа, насильство. 31. Марка мобільного телефону. 32. Плямистий тюлень. 33. Сполучення різних за висотою звуків, що сприймаються як один. 36. Літак КБ Антонова. 37. Плавучий сигнальний знак. 39. Засновник театру ім. Івана Франка Гнат ... . 40. Десять десятків.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1609)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 12.05.2010. Підписано до друку 25.05.2010. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 10400 прим. Зам. 0110005. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia. visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

6 сторінка

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ГАЙНО

Микола КАПУСТА

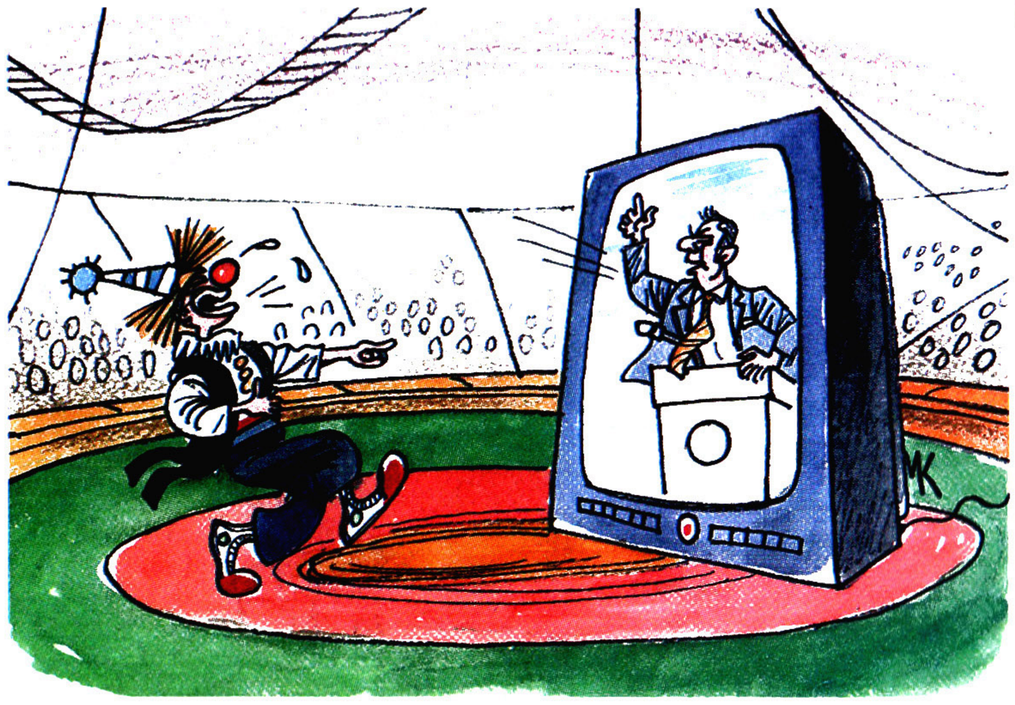

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Весна, журавлині ключі летять!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

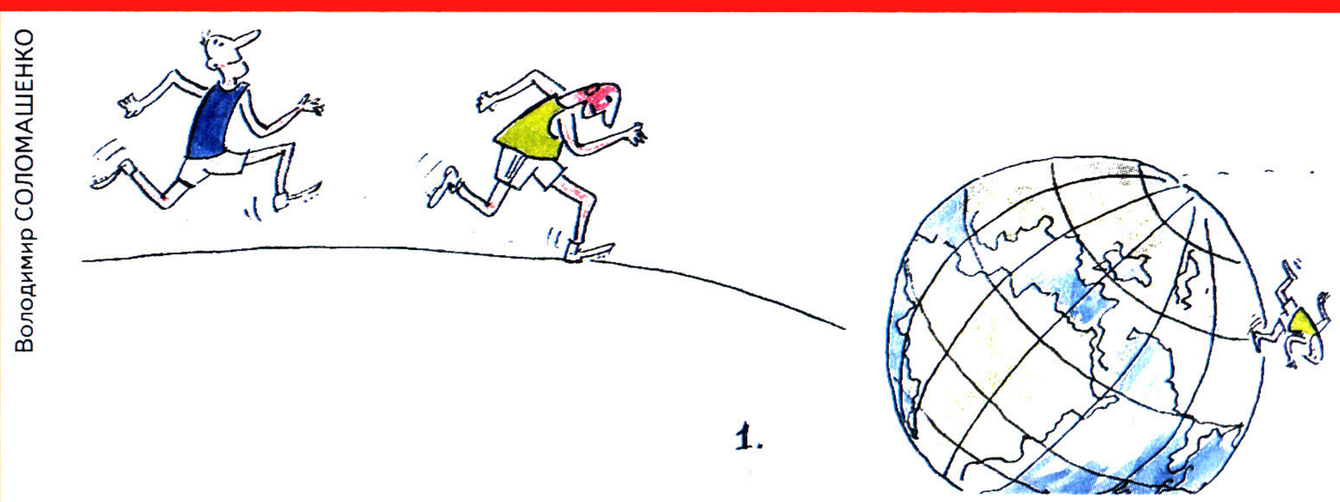

Валерій КОНОНЕНКО

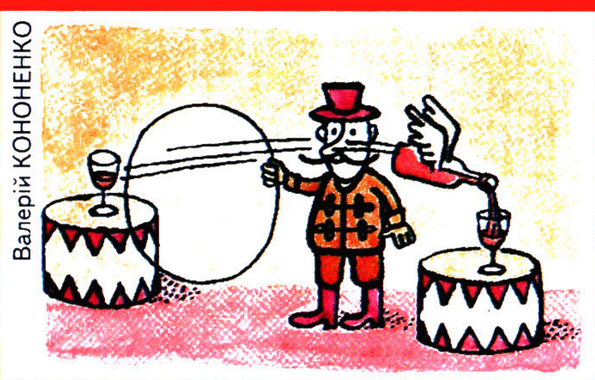

Олександр КОСТЕНКО

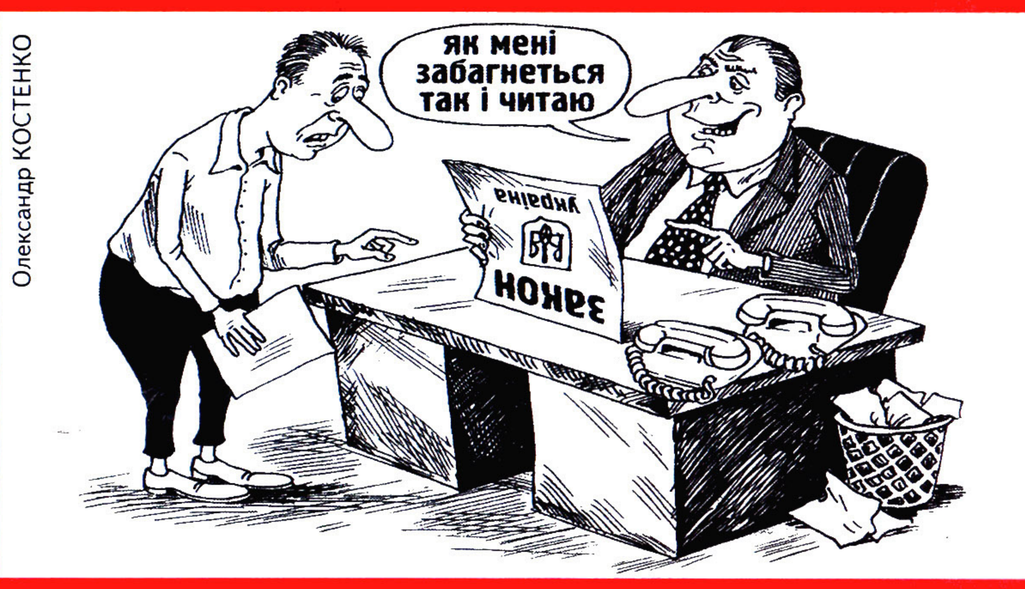

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопці, кінчайте піаритися!

Володимир СОЛОНЬКО

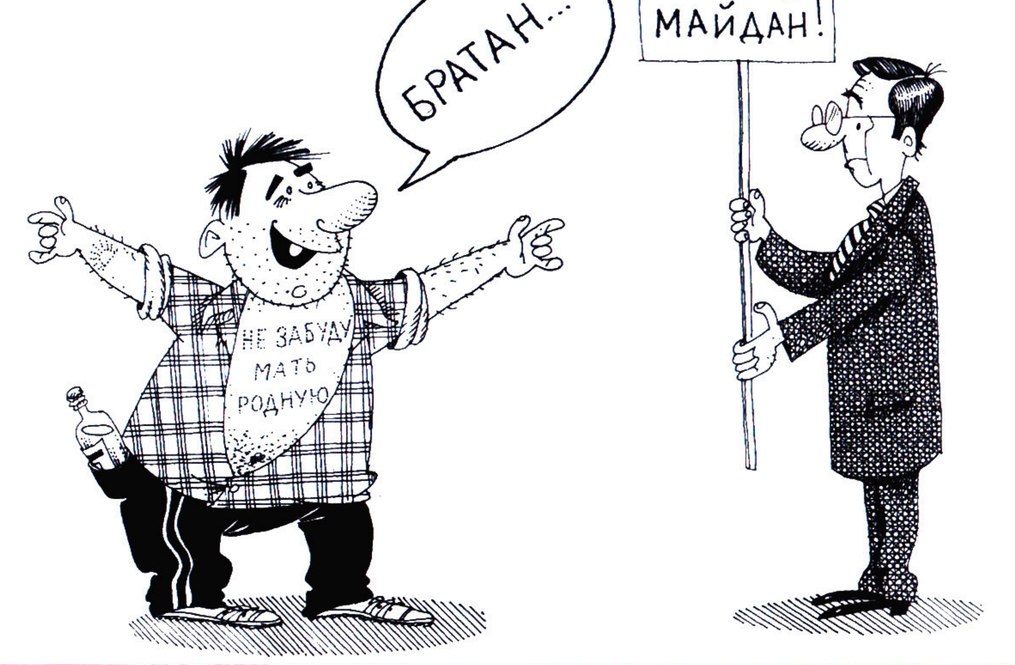

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!